

Енергетикам у ці дні роботи додалося.

■ Ексклюзив

Фото із особистого архіву Віталія Кварцяного.

ЧИ ЗДОБУДЕ ВІТАЛІЙ КВАРЦЯНИЙ ПОСАДУ... ЗАСТУПНИКА ПРОКУРОРА ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ?

Відповідь ми можемо одержати вже післязавтра **с. 8**

■ Фотофакт

Величезний мурал на стіні одного з київських відділень поліції створила молода художниця з Нью-Йорка. На ньому зображена людина, яка допомагає ромашці прорости зі сміття. Робота підписана: «Піднятися з бруду». Перше у світі графіті на стіні поліцейської дільниці української столиці потрапило у сімку найкращих на планеті муралів місяця.

Фото з сайту vechirnykyiev.com.ua

Введення прийшло — зиму привело

Найбільше снігу на Волині у ніч із неділі на понеділок — 13 міліметрів — випало в Луцьку

Марина ЛУГОВА

Ше в суботу надвечір зима почала нагадувати про себе білим дивом. Той, хто був за кермом, це особливо відчув, бо потрібно було раз у раз вмикати «двірники» й очищати лобове скло. Але сніг ще танув, оскільки температура повітря «стрибала» від нуля до плюс 1. І на ранок неділі, зокрема в Луцьку, знову був осінній пейзаж — на газонах зеленіла травичка. Все змінилося після третьої години дня. Лапатий сніг сипав безперервно, і вже вчора вранці можна

вав активний циклон, який пересувався на Волинь із Балкан. Він і перетворив осінній пейзаж на зимовий, оскільки в ніч з неділі на понеділок температура, хоч і не суттєво, але опустилася нижче нуля. Найбільше снігу випало в Луцьку — 13 міліметрів. За обласним центром ідуть Володимир-Волинський, Любешів, Маневичі, Ковель, Світязь (тут відповідно зафіксовано 11, 10, 8, 7 міліметрів). Не було вітру, бо коли б ще і він дмухнув, то аварійних ситуацій на лініях електропередач сталося б більше. До речі, вчора ми

« На щастя, не було вітру, бо коли б ще і він дмухнув, то аварійних ситуацій на лініях електропередач сталося б більше. »

було ліпити снігову бабу. Що дехто й зробив, судячи зі зніmkів у соцмережах.

Це якщо про романтичний бік погоди говорити. Але є й інший: як повідомили у прес-центрі ПрАТ «Волиньобленерго», станом на 8-му годину в області залишалося знеструмленими повністю 13 сіл, ще три — частково. Найбільше від негоди постраждали населені пункти у Ковельському, Луцькому та Ківерцівському районах. Причини того, що декому довелося запалювати свічки, — обрив ліній через налипання мокрого снігу. Вчора на місці пошкоджень працювали оперативні бригади, які ліквідували наслідки снігопаду (на 16-у годину подачу струму повністю було відновлено). А ще під його вагою подекуди падали дерева. Велика береза, як розповіла колега, перекрила виїзд від будинку на вулиці Ковельській у Луцьку.

Черговий синоптик Волинського облгідрометеоцентру Алла Адамська, якій ми зателефували, розповіла: — Погоду зумовлю-

відзначили свято Введення в храм Пресвятої Богородиці. Цей день з давніх-давен називали «воротами зими» і говорили: «Введення прийшло — зиму привело». За багаторічними спостереженнями синоптиків (і офіційних, і народних, як ми кажемо), погода цього дня може бути дуже мінливою: і морозною, і теплою. Наші пращुरи підмітили: якщо на Введення похолодає, то зима буде суворю. Якщо сніг випаде до Введення, то він може розтанути, а коли після — то лежатиме до весни. З цього приводу ще одне запитання Аллі Адамської — чи ж розтане нинішній сніг?

— Так. Цьому сприятиме температурний режим. Ще вночі із понеділка на вівторок буде 1–2 градуси з позначкою мінус, а в наступні дні передбачається 3–4 з плюсом.

По суті, перша репетиція нинішньої зими не завдала особливих клопотів. Лише легенько, як кажуть, нагадала, що грудень може бути і зі снігом, і з ожеледицею, тож комунальникам до цього треба бути готовими. ■

Погляд

Лариса ЗАНЮК,
редактор відділу освіти і культури
газети «Волинь-нова»

ПОДАРУЙМО КРИЛА СОЛОВЕЙКОВІ ІЗ ЗОЗУЛИНОГО ГНІЗДА

Днями на центральній вулиці Турійська зустрівся з дивовижною жінкою. Незважаючи на дощ і вітер, вона мела тротуари. Але диво не в цьому. Про Ларису Ткачук та її внука Максимка повідав мені наш давній читач Віктор Петрович Скулинець, котрий навчав хлопчика вокалу. Батьки цього соловейка виявилися зозулями, бо зазедве хлоп'ятко народилося, як вони розлетілися світом, підкинувши бабусі та залишивши дитину без батьківської-материнської ласки й опіки на цілих десять років. І от довелось цій бабусі відстоювати право на виховання внука у свого ж сина й невістки. І таки відстояла — оформила опікунство

Максимко старанно і легко виводить мені «Червону руту» й «Водограй» у телефонній слухавці, а я дивлюся на фото цього усміяного п'ятикласника і не уявляю, як при здоровому глузді можна від такого сонечка відмовитися. Бабуся розповідає, що сьогодні з гімназії знов грамоту приніс за участь у конкурсі талантів — перше місце.

Її лякали, що як зачепить справу опікунства, то Максима заберуть в інтернат. Спочатку суд позбавив прав лише батька, а мамі залишив, довелось вмовляти малого їхати з біологічною матір'ю у її нову сім'ю, але дитині ця жінка давно стала чужою, бо не навідувалася вже багато літ. Через два дні проживання в чужому місті та чужій хаті з чужими людьми Максимко втік до сусідки і слізно просив завезти його в Турійськ до бабусі. Ціле літо потім дитину лікували, говорить Лариса Володимирівна.

Життя цю жінку випробувало ще багато років тому, коли її німа сестра народила дитину і в розпачі мало не залишила в інтернаті. Тоді Лариса, у якої своїх малят двійко росло, погодилася і сестрині немовля вигодувати. І як це було чудово, бо через декілька місяців материнські почуття у її сестри прокинулися, і вона забрала доньку. Тепер племінниця вже своїх діток має, і сестра тішиться, що на старості не одинока.

А Максимко готується до концерту. До дуже серйозного: аж у німецькому Барзенхаузені представлятиме Україну з іншими вихованцями Ковельської музичної школи. Виступати на сцені йому не вперше, як і не вперше привозити нагороди. Тільки ж конкурси у наш час платні: треба викласти чималу суму за участь у них, за дорогу... Бабуся Лариса пнеться з усіх сил, каже: «Буду боса ходити, але дам Максимові майбутнє». Тільки чи ж то багато заробиш тим віником? «А нам багато й не треба, — мовить жінка, — їздимо у Київ поїздом і назад, харчі з собою беремо, дитина ж так хоче співати. Часто чую, що все одно нічого не доб'юся, бо хто я — двірничка, а мені ж просто важливо, щоб ця обділена долею дитина робила те, що їй до душі. Донька мені трохи допомагає, і разом назбиремо сяку-таку копійчину. Може, Максим і не стане співаком, не в цьому суть, але матиме що доброго згадати».

Хлопчина співає про сорочку, що була чорна, як свята українська земля. Відчуваю, як музикотерапія його ніжно-дзвінкого голосу позбавляє мене головного болю. Так хочеться, щоб доля прихилилася до нього, і здається, що то Господь уже нас випробує, а не його бабусю. На те, чи станемо підтримкою? Чи відштовхнемо? А хоче Максимко зовсім небагато — співати. ■

Доброго дня вам, люди!

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

ВІКНО РУБРИКИ: сьогодні — Міжнародний день волонтера, а завтра — Збройних сил України

Гасло «Хто, як не ми» характеризує по праву їхнє життя і діяльність. А такі риси, як сміливість, мужність і патріотизм, прирівнюють їх до воїнів світла. Адже і відзначають цей день як предтечу Дня Збройних сил України. Тож вітаємо наших захисників, які стоять на сторожі спокою, відбивають ворога ціною власного життя, та милосердних волонтерів, які підставляють плече допомоги не з принуки, а з доброї волі, з обов'язку перед власною совістю. Хто вони, які проблеми вирішують та з якими перепонами зіштовхуються — варто дізнатися. Сьогодні у Торчинському історичному музеї імені Григорія Гуртового о 13.00 відбудеться зустріч із військовими волонтерами Василем Пристайчуком, Юрієм Щербиком та Віталієм Лісецьким, яка так і називається: «Волонтери — люди доброї волі».

НОВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ: просто магічна фізика

Днями вперше на Волині відбувся виїзний семінар-практикум «Сучасні навчальні засоби та технології в природничих науках» на базі Ковельського палацу учнівської молоді ім. Івана Франка, Володимир-Волинської спеціалізованої школи I—III ступенів — інтернату та Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. У заході взяла участь близько 200 педагогів та 125 учнів області.

Унікальним досвідом застосування новітніх цифрових технологій на уроках фізики, біології, хімії поділився завідувач відділу створення навчально-тематичних систем знань НЦ «МАНУ», голова ГО фізиків України Ігор Чернецький. Продемонстровані експерименти одна з учениць назвала магією: досліди з мідною трубою, неньютонівською речовиною та інженерним тепловізором запам'ятаються надовго. Педагоги та учні дякували Ігорю Станіславовичу за можливість стати на крок ближчими до вершин її величності Науки.

ЖИВА КАЗКА: з першим сніговиком!

«Білі мухи налетіли...» Це магічне явище, яке витягне на вулицю навіть найдиваннішого відпочивальника. Як приємно хоч на мить по-дитячому порадіти: пограти у сніжки та зіліпити першого в цьому році сніговика! І прикрасити його на свій лад — це вже справа власної уяви. А сніжок учора таки добряче зіліплювався, і ми з дітьми теж витворили свою симпатичну сніговичку, додавши їй чарівності не лише червоним бурячком і морквинкою, а й елегантним шарфом та окулярами. А ось на такого поважного і серйозного сніговика натрапив наш фотограф Олександр Дурманенко на меморіалі. Тож якщо впізнаєте на фото витвір вашої фантазії — телефонуйте!

Сонце сьогодні зійшло о 8.05, заїде о 16.15. День триває 8 годин 10 хвилин. Місяць у Раку. 17/18 дні Місяця.

ІМЕНІННИКИ:

5 — Філімон, Архип, Валеріан, Павло, Петро, Михайло, Ярополк.
6 — Олександр, Григорій.

МУДРІСТЬ: друг той, хто допомагає виправитися

«Уникай людей, які, бачачи твої вади і недоліки, виправдовують їх або навіть схвалюють. Такі люди або підлабузники, або боягузи, або просто дурні. Від них не чекай допомоги ні в якій біді чи нещасті».

Григорій СКОВОРОДА,
український просвітитель-гуманіст, філософ, поет, педагог.

АНЕКДОТ: не розгубився

Дівчина, проводжаючи хлопця в армію, подарувала свою фотографію. Через півроку написала: «Я зустріла іншого, поверни фото назад». Хлопець зібрав у всіх друзів світлина їхніх дівчат і відправив колишній зі словами: «Не пам'ятаю, де ти, вибери свою, решту фоток вишли назад».

ЗАСТЕРІГАЄМО:

календар магнітних бур грудня

Цього місяця прогнозують їх кілька: **6** (19:00 — 20:00), **8** (11:00 — 13:00), **17** (04:00 — 5:00), **19** (23:00 — 01:00), **21** (06:00 — 08:00), **22** (13:00 — 14:00), **30** (17:00 — 18:00). Щоб адаптуватися до прохолодної температури, більше бувайте на свіжому повітрі. Пийте рідину: чаї, компоти, трав'яні настої, а також один із «найцікавіших» напоїв — какао.

ПОГОДА: то сніг,

то завірюха, бо вже зима коло вуха

За прогнозом чергового синоптика обласного гідрометеоцентру Алли Адамської, сьогодні — **хмарно, сніг та мокрий сніг, подекуди на дорогах ожеледиця**. Вітер північно-західний, 7–12 метрів за секунду. Температура повітря по області — від мінус 3 до плюс 2, у Луцьку — 0–2 градуси тепла. **6-го — хмарно, сніжитиме, місцями на дорогах ожеледиця**. Вітер північно-західний, 7–12 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 0–5, вдень — мінус 2 морозу — плюс 3 градуси тепла.

За багаторічними спостереженнями, найтепліше 5 грудня було 2011 року — плюс 14, найхолодніше — 1978-го — мінус 18 градусів. Радіаційний фон учора по області становив 0,012 мілірентгена за годину.

Ведуча рубрики
Лариса ЗАНЮК.
Тел. 72-38-94

Цей День в історії

5 грудня

Сергій НАУМУК

Він був неоднозначною особистістю. Народився у славетній родині, з ранніх літ почав писати (перше оповідання вийшло друком, коли хлопцеві було 14 літ). Серед його творів — романи «Затяг під Дюнкерк», «Рубікон Хмельницького», «День гніву», «Сузір'я Лебедя», «Володарка Понтиди», «Чортівська скеля».

Ще студентом Юрій розробив «План розбудови національного руху на Волині», а в 1931 році Косача та сімох його однодумців заарештували за націоналістичну діяльність (їм закидали приналежність до Української військової організації і підготовку збройного повстання). Двічі по кілька місяців він відсидів у в'язниці. Зате у 1962-му вийшла його книжка нарисів «Від феодалізму до неонацизму», де племінник Лесі Українки поливав брудом Симона Петлюру, гетьмана Скоропадського, Євгена Коновальця та Степана Бандеру.

На початку 1940-х Косач працював у відділах пропаганди мі-

Племінник Лесі Українки сидів за націоналізм і мав прорадянські погляди

5 грудня 1908 року в селі Колодяжне нині Ковельського району народився Юрій Косач (на фото), прозаїк, драматург, поет, публіцист, майстер історичного жанру

«Його життя може стати сюжетом для роману. Та він, на жаль, і досі ще не написаний.»

ністерства закордонних справ та окупованих східних територій гітлерівської Німеччини. Але пізніше Юрій засудив злочини нацизму і назвав Бабин Яр кривавим етапом німецького походу на Схід.

У 1943 році повернувся в Укра-

їну, у Львів, і поринув у богемне життя. І знову його шлях повний протилежностей. З одного боку, Юрій Косач видає роман «Рубікон Хмельницького», а його історична драма «Облога» мала просто шалений успіх (її ставили у переповнених залах 47 разів!). З іншого — львівський період відомий напівкримінальними походеньками нашого земляка, які підтримувала і його новоспечена дружина Мар'яна Кричевська: то Юрій, будучи напідпитку, вночі відкрив крамничку з дитячою білизою і щось поцупив, то на новорічну ніч Мар'яна знайшла собі

чудове хутро. Після однієї з таких історій Спілка письменників навіть провела над Косачем товариський суд.

Після війни племінник Лесі Українки емігрував у Німеччину, а згодом — у США. Там продовжує літературну творчість, редагує прорадянський журнал «За синім океаном» і схвально відгукується про Радянський Союз. Його починають видавати в СРСР, він кілька разів відвідав Україну.

За своє непросте життя Юрій Косач був будівельником, малярем, вантажником, лісорубом, друкарем, офісним працівником, чистильником вікон хмарочосів, моряком, робітником на верфях та золотошукачем. Якось він і сам визнав, що його доля може стати сюжетом для роману, який, на жаль, і досі ще не написаний. ■

■ Тема № 1

«Війна мені не снилася жодного разу. Я й так її постійно бачу перед очима...»

Пригадуючи Бахмутську трасу і сумнозвісний 31-й блокпост, Анатолій Яговець із Боровичів Маневицького району і сьогодні вертається у справжнє пекло. Остання лінія оборони — до ворога 2 кілометри. Саме цю позицію бійці утримували допоки могли, але після шквального обстрілу артилерії бойовиків її все ж таки довелося здати. Сепаратисти мали на меті оточити село Кримське, де базувалася 24-та ОМБ, яка, понісши втрати, під ураганим вогнем усіх видів артилерійського озброєння залишила 31-й блокпост. Із 28 жовтня 2014-го там перебував і Анатолій Яговець

Людмила ВЛАСЮК

ПІД СМЕРТЕЛЬНИМ ВОГНЕМ «ГРАДІВ»

Тривалий час рідні військовослужбовця не знали про його справжнє місце перебування. У телефонних розмовах він говорив, що в Лисичанську охороняє склозавод, а «Гради» бачить лише вночі здалеку, як запалюють вогні.

— Я був на першій лінії оборони, — каже Анатолій. — Мовчав, аби не переживали. Моя мала батьківщина — село Стара Гута Старовижівського району, там проживає мама. Найбільше боявся за неї, щоб не хвилювалася. Вона лише у червні 2015-го дізналася, що я на передовій. А призвали мене в серпні 2014-го. Спочатку медкомісія виявила у мене проблеми зі здоров'ям, та через місяць із діагнозом «здоровий» я вже вирушив на Яворівський полігон. 13 жовтня у складі 4-го батальйону 24-ї ОМБ виїхав на Схід, спочатку в Чугуїв Харківської області, де розміщувалася наша база. Війська були повністю скомплектовані з резервистів — переважно з хлопців із західних областей.

Армійську службу Анатолій Яговець проходив у роті супроводу військових вантажів теперішнього штабу сектору «А» 22 роки тому. На Сході був навідником-оператором БМП. Потрапивши на 31-й блокпост (сумнозвісний для наших військ, бо залишився за сепаратистами після 22 січня 2015-го), пройшов випробування під шквалами вогню. Бронешитет отримав відразу завдяки покійному нардепу Єремеєву. Постійно носити на собі 18 кг — це ще треба подумати! Однак задля безпеки необхідно було. Хоча і він не рятував. Рятував тільки Бог...

— Оце лише за два дні на знакові наробило стільки дірок, а що було далі, то й не варто говорити, — розповідає Анатолій, показуючи світлинку, де він разом із побратимами стоїть біля пробитого кулями дорожнього вказівника на Бахмутську трасу (Лисичанськ — Луганськ). Три тижні прожив в окопі під автобусною зупинкою, такою,

Анатолій Яговець: «У нас достатньо солдатів-професіоналів, щоб цю війну закінчити».

як у наших Боровичах. Нора була трохи вища за стіл, там могли заховатися троє. Спав навпроти буржуйки, постійно клубочком згорнутий. Якось цілу ніч був обстріл, не зімкну-

ною кулею ходить смерть. Там, на Сході, його найбільше вразив подарунок маленької дівчинки, що змусив мужнього бійця плакати, бо згадав і своїх дітей.

«З часом уже лякають не обстріли, лякає тиша. Бо після неї зазвичай по кілька днів гатили так, що від диму світу білого не видно було.»

ли очей ні на хвилину. Захопив гранатометний вогонь зненацька і вдень. Коли ж гатять, ти не задумуєшся, в який окоп стрибнути. У землячці опинився зі знайомим механіком та молодим хлопчиною — артилеристом із Бердичева. Я згорнувся калачиком, насунув шапку на очі і так лежу: чекаю, поки закінчиться стрілянина. А цей солдат дивиться і так трясеться від страху, дві години його лихоманило. З часом звикаєш до всього. І вже лякають не обстріли, лякає тиша. Бо після неї зазвичай по кілька днів гатили так, що від диму світу білого не видно було.

«ШОКОЛАДКУ «СНІКЕРС» ВІД 4-РІЧНОЇ ДАШІ ІЗ ЖИТОМИРА ПАМ'ЯТАТИМУ ВСЕ ЖИТТЯ»

Про обстріли Анатолій згадує неохоче. Бо за кож-

— Діти і війна — поняття несумісні... — голос чоловіка тремтить. — Київські волонтери привезли допомогу, і в старому офіцерському бушлаті я знайшов «Снікерс», малюнок та записку: «Даша Орехова. Житомир. 4 роки». Навіть зараз не можу про це спокійно говорити. Я не відразу побачив ту шоколадку, а випадково знайшов у внутрішній кишені, де кладуть зброю. Я цей «Снікерс» від Даші пам'ятатиму все життя. Коли на війні згадуєш дітей, просто неможливо залишатися байдужим. І від цього повертаються сльози.

Безпосереднього спілкування із місцевими жителями у нас не було, оскільки переважно стояли на перехрестях на посту. На свято Миколая ми передали різноманітні солодощі в школу села Кримське, що за 6 км. Дітей підтримували, як могли, ділилися

всім, бо ж і вони не жаліли для нас своєї любові. Ще й зараз наш замполіт спілкується із директоркою. У Кримському 40 учнів ходять до школи, незважаючи на те, що тут — лінія фронту. Вони хочуть вчитися навіть у умовах війни.

«ДЛЯ СОЛДАТА ВЗИМКУ У БЛІНДАЖІ НАЙКРАЩИЙ ДРУГ — КІТ»

Через кожні 2–3 тижні міняли дислокацію. Поблизу Кримського Анатолій Яговець перебував до 31 грудня. О 8-й годині вечора їх змінили на позиціях, і хлопці повертались до Лисичанська. Новий рік якраз зустріли в дорозі. Не було святкових столів, веселоців та гучних розмов. Кожен із них закарбував у пам'яті епізоди війни з передової.

— У двадцятиградусний мороз ми їхали на вантажних автомобілях без будь-якого накриття, — згадує боєць. — А це шість годин під пронизливим вітром та снігопадом. Змерзли страшенно. Приїхали на склозавод, де була перевалочна база для українських бійців, о другій годині ночі. Замотав куфайкою ноги в берцях — отак і заснув. А зранку віднайшов свого товариша із Ковельського району, то він уже мене і обігрів, і нагодував. Він саме їхав на Схід.

Потім на Анатолія Яговеця чекала відпустка і Різдвяні свята в колі рідних людей. Через три тижні повернувся знову на фронт, довелося об'їздити весь Донбас.

— Один наш взвод розташовувався в Авдіївці, а ще один — поруч із шахтою «Бутівка–Донецька», яку окупанти перетворили на груду каміння та металу, — продовжує боєць. — Вона стала сталевною фортецею для наших бійців, бо через залізничну колію, всього за 200 м, стояли вже сепаратисти. Навіть ворожий прапор можна було побачити без бінокля. Поруч лісосмуга: на деревах жодної тоненької гілочки — залишилися тільки товщиною, як рука. Все було обстріляно так, ніби хтось ціпом молотив по тій посадці. У липні 2015-го це була одна з найгарячіших точок у зоні АТО. Тоді свист куль займав на півслові, на півдорозі, і вже не було часу на вагання. Якось брився біля свого БМП, як почався обстріл, ліг у борозну і думаю: «Боже, невже оце кінець такий?!» Коли стихло, тільки ступив кілька кроків, як знову прогрімали залпи, та, на щастя, встиг добігти до окопу. А ще взимку для солдата найкращий друг — кіт, бо миши там просто «ходили пішки» і вночі могли відгризти вуха, — каже Анатолій.

«ТЕПЕР МАЮ ПОБРАТИМИВ ПО ВСІЙ УКРАЇНІ»

Він усміхається, і я тому радію, що не замикає в собі цей жорстокий світ війни. І хоч словами неможливо передати відчуття, все ж таки це справжнє щастя — бачити усмішки на устах наших бійців. Нехай це і буде часто їхньою бронєю у мирному житті.

— Додому повернувся 2 жовтня. Одинадцятирічна донька Софія та п'ятнадцятирічний син Іван, куди зустрічали мене на зупинці, дружина Олена чекала вдома, — пригадує Анатолій. — Війна мені не снилася жодного разу. Я й так її бачу перед очима, не закриваючи повік. Із хлопцями-побратимами постійно підтримую зв'язок. На Сході завів багато знайомств по всій Україні. На мою думку, в нас уже достатньо професіоналів, щоб цю війну можна було закінчити. І помалу вводили блокади, забирали те, що по праву належить нам, українцям. Була б на те моя воля, я б ці сепаратистські блокпости позакривав повністю, дозволив би проїзд лише таким гуманітарним місцям, як Червоний Хрест, ОБСЄ. Вже достатньо наших хлопців полягло на Сході. Скільки ще може тривати ота триклята війна?!

Анатолій провів мене до дверей. На вулиці танцювала хурделиця... Подумалося: в яких тільки надлюдських умовах доводиться виживати нашим бійцям! ■

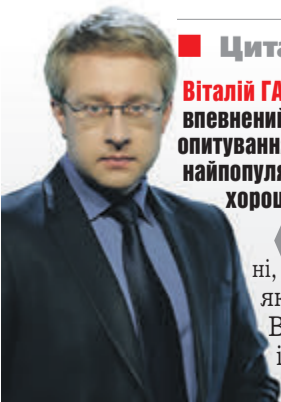
■ Цитатник

Віталій ГАЙДУКЕВИЧ, телеведучий та журналіст «П'ятого каналу», впевнений, що зі співака Святослава Вакарчука, який, згідно з опитуваннями, має 12% довіри виборців і входить у трійку найпопулярніших претендентів на пост глави держави, не виїде хорошого Президента:

«Президент повинен бути компетентним у керуванні, геополітиці, нюансах політичного маневрування як всередині, так і зовні. Всього цього у Святослава Вакарчука немає. Нагадаю, Вакарчук був депутатом і втік, не проявивши себе як державний діяч. Бути Президентом складніше, ніж бути депутатом або

проходити тримісячні «курси підвищення кваліфікації» у США. Бути лідером нації складніше, ніж співаком, який збирає стадіони. Та ви собі просто уявіть переговори між Вакарчуком і Путіним? Вночі. Дипломатичною мовою. Жорстку розмову на межі ультиматумів. Уявили? Я — ні. До слова, Україна і поціновувачі творчості «Океану Ельзи» — це не одне і те ж. Може бути головнокомандувачем людина, яка під час війни співає: «Це не твоя війна?»

Насправді 12% голосів за Вакарчука — це велика біда. Це означає, що виборець готовий довіряти будь-кому, незважаючи на професійний рівень людини. Це означає, що так звані молоді політики провалилися, що реальної якості, нової якості політики як не було, так і немає. »

НОВИНИ / Волинь

«ВОЛИНСЬКИЙ ФАБЕРЖЕ» — ЗАСЛУЖЕНИЙ МАЙСТЕР НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТІ

З нагоди Міжнародного дня людей з інвалідністю Президент України Петро Порошенко відзначив активістів громадянського суспільства, які досягли значних успіхів у мистецтві, творчості, соціально-трудовій реабілітації, професійній орієнтації. Серед них і наш земляк, художник-дизайнер із Володимира-Волинського Анатолій Бойко

Євгенія СОМОВА

Майстер самотужки опанував 14 видів мистецтва, розробив власні стилі й техніки. Зокрема, техніку ковки сріблом по яєчній шкаралупі, аналогів якій немає у світі. У Володимирі-Волинському знають його і як благодійника. Роботи майстра виставлялися на аукціоні, який проводили місцеві волонтери заради підтримки української армії. Пан Анатолій мріє створити і реабілітаційний центр для воїнів АТО, в якому б вони могли займатися творчістю. Указом Президента України Анатолію Бойку присвоєно звання заслуженого майстра народної творчості. ■

ДВІ ПОЖЕЖІ — ДВІ СМЕРТІ

Минулої п'ятниці о 17.10 до служби порятунку Рівненщини, за інформацією прес-центру відомства, надійшло повідомлення про загорання в житловому будинку в обласному центрі на вулиці Орлова, 6

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Прибувши на місце виклику, бійці Державної служби з надзвичайних ситуацій встановили, що осередок пожежі — в одній із кімнат помешкання. Вогнеборці в апаратах захисту органів дихання ввійшли у задимлений будинок і виявили на підлозі тіло 80-річного чоловіка без ознак життя.

А в суботу гасили вогонь у приватному господарстві села Солонів Радивилівського району на вулиці Наддністрянській. На жаль, тут теж не обійшлося без жертв: рятувальники знайшли в одній з кімнат мертвого 40-річного власника оселі.

Причини загорання і загибелі людей встановлюються. ■

ВОДІЇ, БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНІ: ВАС ЧЕКАЮТЬ УДОМА!

3 грудня на автодорозі Ковель — Луцьк поблизу села Свидники Ковельського району автомобіль «Suzuki» на швидкості злетів у кювет і перекинувся

Олег ПЛАЗОВСЬКИЙ

За кермом транспортного засобу перебував 26-річний ковельчанин. Він, ймовірно, не впорався з керуванням. Внаслідок автопригоди 35-річний пасажир загинув на місці. Водія доправили у відділення хірургії районної лікарні. Ще один пасажир, 24-річний ковельчанин, отримав тілесні ушкодження, але не госпіталізовувався.

Цього ж дня потяг сполученням Ковель — Червоноград поблизу села Ружин Турійського району наїхав на 42-річного працівника Ковельської дистанції колій, мешканця Турійська. У хірургічному відділенні центральної районної лікарні потерпілому ампутували обидві ноги. ■

Більше новин — на сайті VOLYN.COM.UA

Резонанс

«НЕ ВАРТО З НЕГІДНИКІВ РОБИТИ СТРАЖДАЛЬЦІВ»

Такими словами міністр внутрішніх справ Арсен Аваков закликає активістів припинити блокування телеканалу «NewsOne», який належить народному депутату, колишньому регіоналу, а тепер члену партії «За життя» Євгену Мураєву. Водночас радикальний опозиціонер Міхеїл Саакашвілі називає блокувальників «тітушками», які замахнулись на свободу слова

Василь РОГУЦЬКИЙ

Арсен Аваков написав у соцмережі: «1. Мураєв мерзотник і провокатор. 2. Звертаюся до протестуючих — блокування «NewsOne» потрібно припинити — не варто з негідників робити страждальців. 3. Власникам і редакторам каналу раджу припинити провокувати людей». Міністр також пообіцяв, що Нацполіція прийме рішення «в межах своєї компетенції».

Блокування телеканалу розпочали 3 грудня активісти у балаклавах. Вони вимагають від власника «NewsOne» Євгена Мураєва вибачень за те, що той в одному з прямих ефірів назвав Революцію гідності державним переворотом, а також закликають змінити політику телеканалу на «проукраїнську».

Оскільки трансляцію акції в «Facebook» веде спільнота, пов'язана з лідером «Братства» Дмитром Корчинським, то блокувальників вважають його людьми. Сам Корчинський дії активістів пояснив так: «Телеканал належить агенту ФСБ Мураєву, який публічно називає Революцію гідності державним переворотом, учасників Революції гідності — злочинцями, заперечує те, що Московія — агресор, підтримує сепаратистів, ненавидить Україну».

Євген Мураєв, відомий своєю проросійською позицією, вважає, що Корчинського для проведення акції за гроші найняла Адміністрація Президента України Петра Порошенка, оскільки телеканал — єдиний, «який докладає максимум демократичних сил до відставки Президента і показує ситуацію в країні».

На захист «NewsOne» став також Міхеїл Саакашвілі. Він відкидає звинувачення в тому, що, підтримуючи

Барикади біля «свого» телеканалу Євген Мураєв вважає на незалежний ЗМІ.

телеканал, уклав «угоду з дияволом». Саакашвілі звертає увагу на те, що «NewsOne» є єдиним телевізійним засобом масової інформації, який транслював масову політичну акцію «Марш за імпічмент». «Ми покажемо

будь-який тиск на засоби масової інформації, а тим більше їх блокування — неприпустимі. Водночас так само неприпустимими він вважає «спроби виправдовувати дії країни-агресора проти України,

«Телеканал належить агенту ФСБ Мураєву, який публічно називає Революцію гідності державним переворотом, учасників Революції гідності — злочинцями, заперечує те, що Московія — агресор, підтримує сепаратистів, ненавидить Україну.»

цим «тітушкам», що в країні є люди, які готові боротися за свободу слова», — заявив політик. Такої ж позиції притримується і лідер «Батьківщини» Юлія Тимошенко. Вона вважає, що канал знищують, «тому що він не до кінця виконує інструкції Адміністрації Президента і дозволяє собі свободу слова».

Сам Президент теж відреагував на ситуацію. Він заявив, що

підігрування російській пропаганді, в тому числі і в таких питаннях, як оцінка Революції гідності». «Часом такі дії (активістів. — Ред.) є реакцією на бездіяльність тих органів, які повинні оперативно реагувати. Національна рада з питань телебачення і радіомовлення має більш ефективно здійснювати регулювання медіа-простору», — наголосив глава держави. ■

Пульс дня

МІНІСТРУ КЛІМКІНУ НА ЗАКАРПАТТІ ЗНАДОБИВСЯ... ПЕРЕКЛАДАЧ

Там не розуміють державної!

Очільник МЗС відвідав навчальні заклади з угорською та українською мовами навчання. «За підсумками поїздки в регіон склалися двояке враження: в одній гімназії учням мої запитання перекладали з української на угорську, а в іншій — учні з угорських сімей після кількох років навчання чудово розмовляють українською. Знати державну мову — не лише обов'язок, це реальний квиток у майбутнє», — зауважив Павло Клімкін. Він додав, що план реалізації закону «Про освіту» необхідно розробляти разом із громадами. «Вони — невід'ємна частина України. Замало робили для їх підтримки. Фінансування, адаптація програм та методології, навчання вчителів і головне — заохочення до вивчення української. Саме позитивні стимули — це шлях вперед», — підкреслив глава українського МЗС. ■

ЗАГИНУВ РУФЕР, ЯКИЙ РОЗФАРБУВАВ ЗІРКУ В МОСКВІ У КОЛЬОРИ УКРАЇНСЬКОГО ПРАПОРА

Трагедія сталася у російському регіоні Кабардино-Балкарія минулої суботи

Олександр Погребов із товаришем піднявся на Ельбрус до висоти 3800 метрів, звідти на парашути в парі з іншим спортсменом спустився до 3400. З гори Гара-Баші Олександр пішов у самостійний стрибок. З якоїсь причини він занадто пізно відкрив парашут, не встиг набрати повітря і загальмувати падіння. Бейсджампер ударився об скелі, а після падіння скотився по схилу в річку Азау. Потік води захопив парашут і поніс його під лід, де, за версією слідства, він загинув від травми і переохолодження. Згодом тіло виявили рятувальники.

Олександр Погребов — один із чотирьох підозрюваних у справі про фарбування у жовто-сині кольори зірки на шпилі сталінської висотки та встановлення там прапора України 20 серпня 2014 року. Суд виправдав його, визнавши, що стрибок бейсджамперів (люди, що здійснюють польоти з парашутом із висотних об'єктів) і «акт вандалізму» були випадковим збігом. У серпні 2017 року у Швейцарії загинув Олексій Широкожухов, ще один фігурант цієї гучної справи. ■

РЕКЛАМА

**ШУКАЮ РОБОТУ
ВОДІЯ
(КАТЕГОРІЇ В)
НА БУС.**

Досвід роботи
в Західній Україні.
Стаж від 10 років.

ТЕЛ. 0504381288.

У 2019 РОЦІ У ЛУЦЬКУ ВІДЗНАЧАТИМУТЬ 590-РІЧЧЯ З'ЇЗДУ ЄВРОПЕЙСЬКИХ МОНАРХІВ

У рамках святкування цієї події в обласному центрі Волині відбудеться велика кількість різноманітних заходів, спрямованих на формування позитивного іміджу нашого міста в Україні та за її межами.

Цими днями відбулося перше засідання організаційного комітету з підготовки до відзначення 590-ї річниці з'їзду європейських монархів у Луцьку під головуванням виконувача повноважень міського голови Грнгорія Пустовіта, під час якого обговорили перші

кроки організації цієї масштабної історичної події, яка має виняткове значення для нашого міста.

Тож запрошуємо членів громадських організацій, громадськість, науковців, істориків, усіх небайдужих жителів долучатися до спільної справи на користь рідного міста.

Надсилайте свої цікаві ідеї на електронну адресу управління туризму та промоції міста Луцька lutsktourism@gmail.com. Деталі за телефонами: 777924, 777956.

■ Секрет успіху

Зараз у корпорації «АТБ» працює понад 50 тисяч осіб.

ЗАОЩАДЖУЄШ НА ПОКУПКАХ — НАПОВНЮЄШ БЮДЖЕТ!

Компанія «АТБ» приносить українцям подвійну користь. З одного боку, дає можливість кожній родині купувати якісні товари за доступними цінами, з іншого — наповнює бюджети різних рівнів. За результатами півріччя вона знову в лідерах зі сплати податків

Валентина ГРИНЕНКО

Почувши, що якась торговельна мережа стала одним із лідерів країни за обсягами сплати податків, пересічний українець, ймовірно, подумає, що йдеться про ювелірні магазини чи групу салонів із продажу дорогих автовок. Та дуже здивується, дізнавшись, що таку першість уже кілька років поспіль утримує компанія — власник мережі продуктивних магазинів та ще й із цінами найнижчими в регіоні. Проте це дійсно так.

За даними Державної фіскальної служби України, мережа «АТБ» входить до двадцятки найбільших платників податків держави. Це

єдиний представник роздрібною торгівлі, який потрапив на таку високу позицію цього рейтингу. Причому, із січня по вересень поточного року компанія вже поповнила бюджети різних рівнів на 4,7 млрд грн. Вражають і попередні показники — минулого року корпорація «АТБ» сплатила 5,5 млрд грн податків. Для порівняння — прогнозований обсяг доходів бюджету такого потужного міста, як Львів, на 2017 рік склав 5,4 млрд грн.

«Наша компанія — лідер із податкових відрахувань до бюджетів різних рівнів і спеціальних фондів серед найбільших ритейлерів країни. За попередніми прогнозами компанії, загальна сума податкових відрахувань і зборів у 2017

році становитиме 6,3 млрд грн, що на 15% більше, ніж за 2016 рік», — розповідає Наталя Шаповалова, заступник генерального директора ТОВ «АТБ-маркет». Звісно, не всі українці обізнані з економічною теорією, тож не можуть зрозуміти важливість цих показників. Податкові відрахування компанії в місцеві та регіональні бюджети допомагають містам у вирішенні нагальних соціальних і комунальних проблем: це і благоустрій міських територій, і асфальтування доріг, і облаштування дитячих майданчиків, і ремонт систем газопостачання тощо. Слід також згадати про реалізацію соціальних програм із економічного і культурного розвитку населених пунктів.

Іншими словами, кожен із трьох мільйонів українців, які щодня роблять покупки в магазинах «АТБ» по всій країні, власними грошима допомагає розвитку своїх міст і селищ. А їх чимало: наразі торговельна мережа налічує 897 маркетів у 232 населених пунктах 22 областей нашої країни. «Ми дуже цінуємо довіру наших покупців. Свого часу запропонували співвітчизникам унікальний формат — український дискаунтер, який базується на провідному західному досвіді та дотримується європейського підходу до питань контролю якості продукції та обслуговування покупців. Такий формат припав людям до душі. Саме завдяки цій підтримці ми змогли

«Податкові відрахування компанії в місцеві та регіональні бюджети допомагають містам у вирішенні нагальних соціальних і комунальних проблем.»

сьогодні стати найбільшою роздрібною мережею країни», — зазначає пані Шаповалова.

Статистика підтверджує ці слова. Підприємство демонструє найвищі темпи розвитку в Україні за останні 10 років. Навіть численні економічні кризи і складна ситуація в країні не зупинили процес розширення мережі. Сьогодні «АТБ» освоєло нові регіони, відкриває магазини, даючи роботу і впевненість у завтрашньому дні сотням українських сімей. Зараз у корпорації працює понад 50 тисяч осіб. Лише за минулий рік компанія створила 7 тисяч нових робочих місць, причому переважно більшість із них — у Західній Україні. Працівники отримують не тільки офіційну зарплату і соціальні гарантії, а й можливість професійного зростання. Практично 100% керівного складу магазинів є «вихованцями» самого «АТБ», це люди, які свого часу прийшли сюди на посади касирів, охоронців, продавців.

Безумовно, для покупців усе перераховане не так важливо, як, наприклад, доступні ціни та висока якість товарів. Але це настільки взаємопов'язано, що не існує одне без іншого. Тож можна стверджувати, що «АТБ» — це подвійна користь для кожного з нас. З одного боку, ми маємо можливість заощаджувати власні кошти, а з іншого — допомагаємо розвитку України. ■

Вітаємо!

Із 50-річним ювілеєм вітаємо настоятеля Свято-Успенської церкви села Радомишль Луцького району

Володимира СМОЛЯРА.

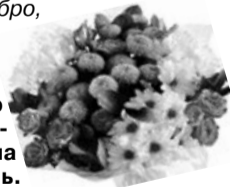
Всечесний отче, половину свого життя ви невтомно та самовіддано працювали, відроджуючи нашу церкву, дбаєте про збереження історії, видали книгу «Церковна історія села Радомишль». До вас несемо свій біль, розчарування, радість і знаходимо підтримку, поради, благословення та щирі молитви за нас.

Хай Господь здоров'я посилає,
Радості і щастя додає,
Дух Святий над вами хай витає,
Бо ви добрим пастирем у нас є.

Хай додасть наснаги вам і сили,
Хай панують спокій, мир, добро,
Щоб ви довго Господу

служили
і в житті щоб горя не було.

З повагою
парафіяни Свято-Успенської церкви села Радомишль.

2 грудня відсвяткувала день народження листоноша відділення поштового зв'язку Кідри Володимирецького району Рівненської області

Людмила Федорівна КОЗАК.

Шановна імениннице, бажаємо вам міцного здоров'я, сімейної злагоди, щастя та благополуччя. Нехай ангел-охоронець береже вас від усіх проблем та недуг. Нехай для вас буде завжди чудова погода за вікном, співають солов'ї та розквітають пишні сади у душі.

Хай життя щасливим буде,
Справи лише радують,
В списках премій хай частіше
Вас, колего, згадують.

З повагою
колектив відділення
поштового зв'язку Кідри.

Сьогодні ювілейний день народження святкує дорога мама, мила і щира бабуся, жителька села Бихів Любешівського району

Ганна Трохимівна ФЕСІК.

Летять літа, мов бистрі води,
І не вернути їх назад.
Нам не віритись сьогодні,
Що вам — 70.

Хай світлою буде життєва дорога,
Любов — від дітей, а ласка — від Бога.
Хай з радістю в серці життя процвітає,
А Мати Пречиста на крилах тримає.

Господь хай дарує надію й тепло
На многії літа, на радість, добро.

З любов'ю та найкращими побажаннями
сини Олексій, Віктор,
Володимир,
невістки Наталія, Людмила,
внуки Інна, Олег, Максимко,
Марія, Юля, Богдана,
правнучки Злата, Мілана.

Вітання з фотографією — 250 грн + 25, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Многая літа!», без фотографії — 200 + 20 (за сайт), від колективів та фірм — 350 грн + 35 (за сайт) з фотографією, 300 + 30 (за сайт) — без фотографії.

www.volyn.com.ua

Головний редактор
Олександр ЗГОРАНЕЦЬ

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Перевірка або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Заснована 27 вересня 1939 року. Газета виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер, суботу.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

НАША АДРЕСА:

43025, Луцьк, просп. Воли, 13
volyn.nova@gmail.com,
E-mail: reklama.volyn@gmail.com

Приймальня 72-38-94

Заступники головного редактора
Уліцький Василь Михайлович 72-38-89
Світлюк Галина Йосипівна 72-20-07
Рузак Петро Макарович 72-38-94
Римар Микола Анатолійович 72-38-94
Научук Сергій Васильович 72-51-02

Відповідальний секретар
Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02

Заступники відповідального секретаря
Харчук Олена Андріївна 72-06-66
Баната Олеся Андріївна 72-06-66

Головний художній редактор
Мишук Олександр Ярославович 72-06-66

Головний бухгалтер
Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Місцевого самоврядування і сільського життя

Гарбарчук Костянтин Володимирович 72-51-02

Інформації

Козюпа Мирослава Павлівна 72-61-21

Соціального захисту

Сомова Євгенія Володимирівна 72-38-94

Економіки

Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78

Освіти і культури

Занчук Париса Віталіївна 72-38-94

Реклами і маркетингу

Борох Сергій Іванович 77-07-70

Листів і зв'язків із читачами

Снічук Христина Миколаївна 72-38-94

Приватних оголошень

Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32

Спеціальний кореспондент

Власюк Людмила Миколаївна 72-38-94

Фотокореспонденти

Філюк Олександр Миколайович 72-06-66
Дурманенко Олександр Олександрович 72-06-66

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
Волинь — 61136,
Рівненщина — 61615
Регістраційний номер
КВ 22901-12801 ПР 15.09.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. <http://a-print.com.ua>
тираж 48 350.
зам. № 913.

■ Неймовірна історія

Лише через роки всі дізналися про причину материнського болю.

ЖІНКА КРИЧАЛА ЩОСЬ НЕЗРОЗУМІЛЕ І ВИЛА, ЯК ВОВЧИЦЯ...

У 1983 році міжнародні інформгентства облетіла звістка про те, що у США померла 86-літня українська емігрантка Катерина Ясенчук, яка 54 роки провела у психіатричній лікарні через незнання мови. Вона намагалася пояснити, що загубила маленького сина, але її розпач прийняли за психічну хворобу

Лариса ЗАНЮК

ЗАМІСТЬ БІДНИХ ХАТ ІНОЗЕМЦЯМ ПОКАЗАЛИ УСПІШНІ КОЛГОСПИ
Приголомшлива новина інформгентства «Рейтерс» про смерть української емігрантки, яка прожила у психікарні фактично все життя тільки тому, що не знала мови, не віддускала французьку режисерку і журналістку Еліані Сабате. Вона одразу загорілася ідеєю поставити фільм. Через посольство знайшла Івана Миколайчука, відомого українського режисера, щоб разом працювати над сценарієм. Довідалася, що Катерина Ясенчук — уродженка Волині, тому шукати справжню декорацію для зйомок — бідне село з хатами під стріхами, як на початку ХХ століття, — Еліані Сабате з чоловіком та Іван Миколайчук приїждять на Волинь.

Таких сіл у 1980-х було немало, але тодішні спецслужби, поінформовані про приїзд іноземних гостей, доручили місцевій владі показати таке село, яке проілюструє успіхи Радянського Союзу, а не злидні: великі колгоспи, прибудовані господарства. Ось він, мовляв, який чудовий — РСРП! Першого дня гостей повезли в село Березовичі Володимир-Волинського району, наступного — у Ратнів Луцького, в успішні колгоспи. Іван Миколайчук був розчарований пошуками простого волинського села, ще й «хвості» з КДБ ходили слідом, розповідати потім фотограф і режисер Борис Ревенко, який і зафіксував пам'ятні миті. Але Миколайчук воліє показати у фільмі розпач, через який українці виїздили за кордон у ту першу хвилю еміграції, бо ж бідність

Актор Яхія Хараші (чоловік Еліані), режисерка Еліані Сабате та Іван Миколайчук у Луцьку, 1985 рік.

і крайня потреба вели їх у далекі мандри, назавжди відриваючи від дому. «Іване, не переживай, я тобі під Парижем збудую українське село», — жартівливо заспокоювала Еліані, згадував Борис Ревенко дружині посиденьки на кіностудії «Волинь» уночі, коли «хвіст» кадебешників нарешті відставив і вони могли трохи розслабитися за чаркою вина й переглядом фільмів про Волинь.

Не знайшовши під Луцьком потрібних декорацій для зйомок, Іван не витримав і кардинально змінив місце проживання героїні на рідний

На презентації книги укладачка Лариса Брюховецька спонукала до дискусії не лише про розвиток вітчизняного кіно, а й про долю аматорської кіностудії «Волинь».

історію куточок — Буковину. Звідти теж люди емігрували, втікаючи від бід. Так у сценарії замість волинських виринають буковинські краєвиди.

3 КРАЇНИ БОЛЮ — НА «ОСТРІВ СЛІЗ»...
1915 року на чужий континент з рідної України у першу хвилю еміграції вирішила податися 20-літня мати з 5-літнім сином. Її чоловік не повернувся з війни, і вона відважилася їхати в далеку Америку. Коли українські заробітчани дісталися

«На багатолудній вулиці Нью-Йорка розгублена бідно вдягнута жінка з розпущеним волоссям когось шукає. Її погляд порожній, вона постійно повторює незрозумілі слова: «Моє дитя... моє дитя... Ясику... Ясику...»

Французька режисерка, зачудована українською природою та людьми, багато фільмувала на камеру.

«Іван Миколайчук був розчарований пошуками простого волинського села, ще й «хвості» з КДБ ходили слідом.»

брегів нового континенту, всі розійшлися у пошуках роботи. Катерина прив'язує сина мотузкою до покладах і відходить на декілька хвилин до прадавця, що прийшов у порт. За якийсь час вона повернується до дитини, але знайде лише мотузку.

Ці хвилини перевернули її життя. І хоч як намагалася вона докритичатися до людей про те, що загубила дитину, ті лише перелякано озиралися на жінку, яка волає щось незрозуміле та віє, як вовчиця.

«На багатолудній вулиці Нью-Йорка розгублена бідно вдягнута жінка з розпущеним волоссям когось шукає. Її погляд порожній, вона постійно повторює незрозумілі слова: «Моє дитя... моє дитя... Ясику... Ясику...»

Врешті Катерину забирають у психіатричну лікарню, сприйнявши її істеричу за шизофренію. Там вона пробула б серед душевнохворих усе життя, виліваючи свій біль у неймовірної краси картини, написані на стінах, та на роботу приходять молада санітарка з України, яка частуватиме хворих великодними крашанками зі словами «Христос Воскрес!» Це традиційне вітання відкріє нещасній жінці єдину можливість за стільки років поспілкуватися з кимось українською мовою. Нарешті світ дізнався про її гірку долю. Решту свого життя Катерина проведе у монастирському притулку.

Так скорочено можна передати сценарій «Острів сліз» до неопованого фільму — спільної роботи Івана Миколайчука та Еліані Сабате.

Брюховецька. Вона видала книгою сценарій із репортажем про перебування Еліані Сабате та Івана Миколайчука у Луцьку, пролітострова світлими керівника кіностудії «Волинь» Бориса Ревенка.

— Чи міг би хтось із сучасних режисерів узятися за цей сценарій? — запитує у Лариси Іванівни.

— На жаль, ніхто не підійде до цієї теми з таким боєм, як Іван Миколайчук, — вважає кінокритик. — Його завжди цікавили історії і переживання людей, відрваних від рідної землі. Сьогодні, як і століття тому, українці їдуть у чужі світи, залишаючи сім'ї. Є чудова документальна стрічка Вікторії Мельникової «Четверта хвиля» про проблему еміграції. Але «Острів сліз» — про інше. Про почуття людини, яка втрачає батьківщину назавжди. Поставити його здатен лише той, кому болить так, як боліло колись Миколайчуку. Французька режисерка Еліані Сабате протестувала проти експансії американського кіно на світові екрани і хотіла показати у фільмі, що сталося з людиною на чужому континенті. Миколайчуку ж було надважливим передати відірваність від рідної землі. По всьому сценарію прохадять флешбеки — видіння Катериною її молодості, ностальгічні спогади. Актор такої потужності, як Миколайчук, міг зробити успішну кар'єру за кордоном, бо мав неповторний шарм від природи, але він залишився. Тоталітарна система такою не пробачала, як не пробачила режисерові Юрію Ілленку «Білого птаха з чорною відзнакою» і змисила його вступити у партію та зробити «догідні» фільми. А Миколайчука ніщо і ніхто не міг змінити, він залишався собою. Наприкінці 1970-х виїхала стрічка «Вавилон ХХ», тож Іван Миколайчук відбувся як кінорежисер. Далі була картина «Така пізня, така тепла осінь» про емігрантку, що стрімко втрачає зір і прагне хоч раз ще побачити свою Батьківщину. «Острів сліз» міг стати значно сильнішим продовженням цієї теми, бо він — за реальною історією жінки із села під Луцьком, але так і залишився невідзнятим. Не дала режисерві здійснити задум його смертельна хвороба, яка швидко прогресувала. Серед пріоритетів Миколайчука над іншими митцями кіно є те, що лише його цікавила доля людини, відрваної від Батьківщини. Можливо, ця тема запала в душу ще у 1965 році в Аргентині на фестивалі, який дав крила «Тіням забутих предків»? Миколайчук тоді бачив слози в очах українців-емігрантів. Так побачив, як ніхто. ■

ДЕ ВЗЯТИ НОВОГО МИКОЛАЙЧУКА, ЩОБ СТВОРИТИ КІНОСТРІЧКИ СВІТОВОГО ЗРАКА?
Життя відміряло легендарному режисерові всього 46 літ. Через два роки після відвідин Волині він пішов в інший світ, так і не відзнявши свого «Острова сліз»...

Історією неопованого фільму та перебування Івана Миколайчука на Волині зацікавилася наша землячка, головний редактор журналу «Кіно-Театр», заслужений працівник культури України Лариса

ця публікація увійшла до №3 нашого нового тижневика «Цікава газета на вихідні», який можна передплатити у будь-якому поштовому відділенні України, а для волинців і рівнян — ще й у пільговому комплекті з «Волинню-Новою».

■ Редакційний щоденник

«ЯК ОДНЕ ОДНОГО НАДУРИТИ» — ЗМАГАННЯ, ДЕ ПЕРЕМОЖЦІВ НЕ БУДЕ

Чим переймався і з чого дивувався заступник головного редактора газети «Волинь-нова» Василь УЛЦЬКИЙ

Дожилися: ВЖЕ СПЕЦІАЛЬНО ЧЕКАЄМО ЯКОЇСЬ КАВЕРЗИ ВІД БЛИЖНЬОГО...
На дні передплатника в одному з райцентрів Волині агітував вписувати на наступний рік нашу нову «Цікаву газету на вихідні». Задля реклами роздавав перші номери видання усім охочим.

— Справді — цікава газета, але передплатувати не буду, — сказала одна жінка. — Бо ви навмисне зробили перші номери цікавими, а потім, коли я заплачу гроші, тижневик зіпсується. Я вже так обікалась.

Почав переконувати: «Цікава газета» — «дочка» «Волинь-нової», який скоро виповниться 80 років, тобто нову газету творить колектив, який ви уже знаєте не один рік і який дорожить своїм ім'ям. Прагнемо, щоб тижневик теж мав багато читачів і довге життя. Якщо газета стане нецікавою, то люди просто відмовляться від неї. А це не в наших інтересах...»

Згадав про цей випадок, бо вперше почув схожий аргумент. Звісно, ніхто не може гарантувати, що наступний номер газети кожному конкретному читачеві сподобається більше чи менше, ніж попередній. Як і те, що гривня знову раптом не обвалиться, завдавши удару по паперовій пресі, як це було нещодавно (від чого, до речі, редакції оговтуються й діси, а деякі взагалі припинили діяльність). Це зрозумілі переживання і для тих, хто читає та передплатує, і для тих, хто пише. Але здивувало те, що жінка була впевнена: ми НАВМІСНЕ будемо нецікавими, головне — зараз отримати її гроші.

Дожилися до того, що вже не просто не довіряємо одне одному, а чекаємо якоїсь каверзи від ближнього! В усьому шукаємо обман. Лікар боїться, що його обважить продавець, а продавець — що медик призначить непотрібні дорогі ліки. І обоє шукають, на чому ж їх обкрутив банкір. Таке от всеукраїнське «змагання».

Нині й справді розвелось чимало успіяного роду шахраїв та пройдовців — від політиків, які обіцяють золоті гори, до банальних телефонних обманщиків. І вміняти критично мислити,

Якщо тобі вдалося обманути людину, то це не означає, що вона дурна. Це означає, що тобі довіряли більше, ніж ти цього заслуговуєш.

«Лікар боїться, що його обважить продавець, а продавець — що медик призначить непотрібні дорогі ліки. І обоє шукають, на чому ж їх обкрутив банкір.»

аналізувати й перевіряти — правильне та добре. Обікшися, люди дмухають на холодне. Але коли це починає перетворюватися на тотальну підозрілість, то отримуємо озлобленість та нервозність, яка поступово охоплює все суспільство, від чого програють усі.

Й навпаки: тільки завдяки довірі, тобто довіряючому руху вперед. Саме тому перемагають Майдани, діють волонтери, створюються нові громади та ОСББ. І виходять газети...

— Тас могло не бути? — запитала дитина.

— Могло. Те, що вижила прабабуся, — фактично диво. І, щоб ми з вами були, мало статись ще багато таких чудес.

Один мій дід був у УПА, через що потрапив у Сибір. Але зумів повернутися в рідне село. Диво: і те, що вижив, і те, що потім, хто, попри ризики, не боїться довіряти, можливий рух вперед. Саме тому перемагають Майдани, діють волонтери, створюються нові громади та ОСББ. І виходять газети...

«ЗІ СЛЗОБИ ВІДРОДИЛИСЯ»: ТЕ, ЩО УКРАЇНЦІ ЗБЕРЕГЛИ СЕБЕ, — ДИВО
В останню суботу листопада уже традиційно запалили вдома на підвіконні свічки у пам'ять про замордованих у голодоморі українців. Підбирав слова, щоб пояснити донькам-школяркам, які подорослішали на рік, що ж відбувалось у ті страшні часи.

Згадав про їхню прабабусю по лінії матері, яка у 1933-му жила на Полтавщині. Була тоді малою і мала ще чотириох братів та сестер.

— Вижити вдалося двом дітям, у тому числі і вашій прабабусі.

«Цікава газета на вихідні»

Відтепер нас можна передплатити у будь-якому поштовому відділенні України

Цікава — до кави!

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:
1 місяць — 11 гривень
3 місяці — 33 гривень
6 місяців — 66 гривень

Передплатний індекс для Волині — 60304, для Рівненщини — 60312, для решти України — 60307

У комплекті з «Волинню-Новою» — значно дешевше!

■ Із перших уст

ЧИ ЗДОБУДЕ ВІТАЛІЙ КВАРЦЯНИЙ ПОСАДУ... ЗАСТУПНИКА ПРОКУРОРА ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ?

Відповідь ми можемо одержати вже післязавтра

Віталій Кварцяний — людина для волинського футболу, без жодного перебільшення, легендарна. На чолі луцької «Волині» він пережив як фантастичні злети, так і карколомні падіння. Під керівництвом пана Кварцяного свій шлях у великому футболі розпочинали такі зірки, як Олег Лужний, Анатолій Тимошук, Василь Сачко, Марко Девіч, Євген Хачеріді, Папа Гуйє тощо. Про нові виклики для себе та ФК «Волинь» 64-річний Віталій Кварцяний розповів у інтерв'ю нашій газеті

Віталій Кварцяний: «Луцьку «Волинь» тренувати вже не буду».

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

«УЖЕ Й РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ ВІДБУЛАСЯ, А В «БУДІВЛІ ПІД КУПОЛОМ» НА ГРУШЕВСЬКОГО Й ДАЛІ СИДЯТЬ НЕГІДНИКИ!»

— Віталію Володимировичу, ваше ім'я дуже тісно асоціюється зі спортом, насамперед — з футболем. Проте свого часу ви ухвалили, вочевидь, непросте для себе рішення — паралельно з футболем зайнялися політикою. Нині, скажімо, є депутатом Волинської обласної ради, представляєте «УКРОП». Як вам там — у політиці?

— Я в ній вже шість років. Спочатку впродовж чотирьох літ був депутатом Луцької міської ради. Нині — у Волинській обласній. Це новий досвід, зовсім інша специфіка роботи. То лише на перший погляд все дуже просто. Насправді ж відпрацювати якийсь проєкт чи ініціативу у житті якусь ідею — треба чимало часу і сил! Комісія повинна ухвалити рішення, потім через сесію «пропустити», аж поки те рішення реалізується в житті — вже й рік минув. Та ще й ніхто надто не спішить виконувати навіть рішення облради. Тож не завжди вдається досягти бажаного результату.

До того ж, у нас як поведлося? Спорт, культура, інші важливі сфери традиційно фінансувалися за залишковим принципом. На них прийнято було давати лише те, що залишилося. Хоча спортивні, фізкультурні проєкти — це ж здоров'я нашого підрастаючого покоління!

Проте зараз в облраді підібралася досить серйозна і конструктивна депутатська команда. Спільно з головою — Ігорем Палицею — є бажання робити корисні речі. Хоча на рівні держави те не завжди вітається.

Та й економіка працює не найкращим чином, зокрема й

«Як подивлюся, що робиться у тій Верховній Раді! За логікою, вони мали б бути прикладом для нас, депутатів нижчих рівнів — обласних, міських, районних, сільських рад. Але ж там просто немає з кого брати той приклад!»

у нашій області. Тож на достойне фінансування таких ключових сфер, як освіта, медицина, спорт, культура, елементарно бракує коштів. Хоча варіанти є. Стільки напрацьовано, стільки затверджено проєктів, але вони не реалізуються державними структурами.

— **Свого часу ви балотувалися навіть до Верховної Ради. Не шкодуєте, що не вдалося потрапити до українського парламенту?**

— Було так — балотувався. Але як подивлюся, що робиться у тій Верховній Раді! За логікою, вони мали б бути прикладом для нас, депутатів нижчих рівнів — обласних, міських, районних, сільських рад. Але ж там просто немає з кого брати той приклад!

Як на мене, 90–95 відсотків депутатів роблять все, щоб зашкодити розвитку нашої держави. З понад чотирьох сотень може знайдеться хіба зо два десятки гідних людей.

Невже вони там не відчують, що лицемірство приходить край? Чого варте одне лиш «кнопкодавство»? Вже й Революція гідності відбулася, а в «будівлі під куполом» на Грушевського й далі сидять негідники! І як їм руки не відсихають?!

То якийсь «політичний Ватикан» у Києві, який дає негативний приклад усій Україні. Але ж

просто так не минеться. Потім доведеться десь відповідати (поглядом вказує вгору).

«СПІЛЬНО З ІНШИМИ АКЦІОНЕРАМИ ДНЯМИ МИ УХВАЛИЛИ РІШЕННЯ: ЯКЩО ВОНИ ВИГРАЮТЬ ВИБОРИ, ПОДАРУЄМО ПРОКУРАТУРІ — ЗА СИМВОЛІЧНУ ОДНУ ГРИВНЮ — АКЦІЮ ФК «ВОЛИНЬ»

— **Пане Віталію, 7 грудня відбудеться установчо-виборча конференція Федерації футболу Волині. Ви — нинішній голова цієї організації — серед претендентів на те, аби знову очолити футбольне господарство нашого краю...**

— Так. А моїм конкурентом є Ярослав Голинський — заступник прокурора Волинської області.

З огляду на таке бажання прокуратури управляти волинським футболем маю до них пропозицію: разом із Федерацією заберіть і футбольний клуб «Волинь». Спільно з іншими акціонерами днями ми ухвалили рішення: якщо вони виграють вибори, подаруємо прокуратурі — за символічну одну гривню — нашу акцію.

Будь ласка, беріть і розвивайте. Але пам'ятайте: футбольний клуб — це не 11 гравців основного складу плюс запасні. Це ще й дубль. Це ще й U-19.

Це 400 вихованців дитячо-юнацької школи! Тричі на день не годували по сто людей — уважайте, щодня весілля справляли! Плюс вдягнути, взути, поїхати на змагання.

І це без жодної копійки бюджетної підтримки! Навпаки — ФК «Волинь» заплатив сотні мільйонів податків!

Упродовж 12 літ на посаді президента ФК «Волинь» дуже серйозно працював Василь Столяр. Але ті ж такі прокуратура, податкова, органи внутрішніх справ дихати нам не давали! Я працював з ним 12 років — і все те знаю. Ми були неначе маленька крижина, яка дрейфує океаном. Крижина танула, нас штормило, нас кидало, але всупереч всьому ми виживали! Вже 6-й рік у клубу новий інвестор, який також докладає максимальних зусиль.

А тепер, пани прокурори, ласкаво просимо до роботи вас! А я піду на заступника прокурора області. Бо у нас же, як відомо, можна бути прокурором і не маючи юридичної освіти...

— **Та й справді, досить несподіване як для прокуратури бажання — керувати футболем... Зрештою, чому б їм тоді не очолити обласну організацію Національної спілки письменників або Національної спілки журналістів...**

— О-о-о — інтерес прокуратури до волинського футболу має давні витоки!

Знаєте, то легендарний Франц Бекенбауер — навіть за часів свого президентства в мюнхенській «Баварії» — викладав п'ять тисяч євро за абонемент, який давав йому право відвідувати домашні матчі рідного клубу.

А ось волинські прокурори на поєдинки «Волині» завжди потрапляли на «Авангард»... за службовим посвідченням. Хоча, заради справедливості, скажу — не одні вони. Ті ж такі податківці іноді вимагали для себе безплатних абонементів...

Проте найгірше, що прокуратура і зараз губить свій імідж. Вони взяли під свій жорсткий «прес» делегатів конференції, які «за Кварцяного». Дзвонять їм, їздять, запрошують на «бесіди»... Вимагають змінити позицію на користь свого висування. Ну от як це назвати? Так не можна з людьми поводитися!

— **З вами часом не намагалися якось «домовитися»?**

— Чого ж не намагалися! Пропонували бути заступником у прокурора, якому 35 років (насправді Ярославу Голинському, який дістав призначення у прокуратуру Волині лише 2016-го, навіть менше — 32), і який буде вчити нас розвивати волинський футбол?!

Але на конференцію 7 грудня ми запрошуємо дуже серйозних людей: депутатів Верховної Ради, депутатів Волинської обласної та Луцької міської рад, відомих гравців «Волині» різних років... Серед запрошених також двоє голів національних федерацій. Один — мій друг, інший — просто колега. І не зі східних відносно України держав, а із західних. Один уже пообіцяв приїхати, інший — думає.

«НЕ БУДЕМО ЛУКАВИТИ, ПИТАННЯ НИНІ СТОІТЬ ТАК: ЗА ПІДСУМКАМИ СЕЗОНУ ЗАЛИШИТИСЯ В ПЕРШІЙ ЛІЗІ»

— **Як президент ФК «Волинь» прокоментуйте останні кадрові зміни у клубі?**

— Маємо нового спортивного директора — Валентина Кошельника. Він «привіз із собою» нового головного тренера — Віктора Богатиря.

Я в їхню роботу втручатися не збираюся. Але відразу озвучив своє прохання — застерження. Треба зберегти людей: тренерів, лікарів, адміністраторів, водіїв. У нас вони дуже патріотичні і порядні. Одних лише дитячих тренерів — три десятки. І з «Волинню» вони багато чого пережили, зокрема й період безгрошів'я.

Тож кожному співробітнику клубу треба дати шанс показати себе. І можливість попрацювати, а вже потім, за результатами роботи, оцінювати й робити якісь висновки. Рубати з плеча не можна!

Я бажав Валентині Кошельнику і Вікторові Богатирю, щоб у них все вийшло. Якщо потрібна буде моя порада, звісно, не відмовлю.

Не будемо лукавити, питання нині стоїть так: за підсумками сезону залишитися в Першій лізі. А далі — якщо прокуратура не купить нас за одну гривню — думатимемо з інвесторами, як повертатися в УПЛ і ставити завдання на перспективу.

— **Віталію Володимировичу, а вас ми ще можемо побачити на посаді головного тренера?**

— Луцьку «Волинь» тренувати вже не буду. Це моя обіцянка, насамперед самому собі, від якої не відступлюся. Всі мої зусилля нині зосереджені на посаді президента клубу.

А загалом, футбол — це моє життя. Тому від повернення на тренерський місток зарікатися не буду. Он Юпп Гайнкес вкотре очолює «Баварію» у 72 роки! Очевидь, старий кінь борозни таки не зіпсує (сміється)... ■

Фото з особистого архіву Віталія КВАРЦЯНОГО.

З турботою про людей

Алея парасольок – ще одна «родзинка» місця відпочинку.

Оновленими доріжками можна прогулятися і на підборах.

Фото із сайту Луцької міської ради.

Євгенія СОМОВА

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ПАРК СТАНЕ ОКРАСОЮ ЛУЦЬКА

З ініціативи місцевої влади та за сприяння підприємців цьогоріч вдалося почистити канали, вкласти бруківку на алеях, освітити їх, виконати чимало інших робіт із благоустрою

«До впорядкування підходили комплексно. Усе робили так, щоб потім не повертатися і не починати спочатку.»

Парк культури та відпочинку імені Лесі Українки — одне з найулюбленіших місць дітей та дорослих, яких ваблять сюди тиша, спокій, свіже повітря. Тут можна побачити любителів ранкової чи вечірньої пробіжки, велопогулянок, мам із візочками чи бабусь з онуками. А донедавна парк був менш людним, жахав непролазними хащами, розбитими доріжками і швидше нагадував ліс, аніж зону відпочинку. Керівництво міської ради розуміло, що коштів, передбачених програмою розвитку та благоустрою парків і скверів Луцька недостатньо, аби впорядкувати його. Тож вирішили залучити соціально відповідальний бізнес.

Спершу потрібно було розчистити територію. Це була найтяжча робота. Зрізували зарослі, а весною підчищали, бо на пенях з'являлися нові пагоны. Коли у парку провітліло, взялися за канали. Вони замулилися, заросли, береги осунулися. Протягом літа працювала техніка, поглиблювала їх. Фінансування робіт узяла на себе міська влада. На очищення каналів і зміцнення берегів з бюджету витратили більш як 200 тисяч гривень. Свій внесок зробив і «Луцькводоканал», який встановив насоси вартістю 300 тисяч гривень, придбані за кошти міста.

Перед початком літнього сезону розпочалися роботи з розчищення прибережної зони річки Стир за спортивним клубом «Спартак». Колись там була чудова відпочинкова зона, а потім — непрохідні хащі й сміття. Тож довелось вирубувати кущі, косити траву. Згодом там вирівнюють територію, встановлять спортивне обладнання. Зробили чимало і для облаштування пляжу та прилеглої території. Зокрема, встановили нові сходи для безпечного купання лучан, пофарбували й відремонтували лавочки, смітники, «грибки», роздягальні, завезли пісок

у пісочниці, очистили вбиральні, фонтани, подали питну воду в колонки. Водозапли обстежили дно Стиру в районі пляжу. Всі затоплені конструкції, старі дерева, інші небезпечні предмети підняли за допомогою крана. Тож річка стала безпечною для купання, а пляж невпізнанно змінився. Тепер тут можна відпочивати не лише пасивно, а й активно. Пограти у футбол, волейбол.

Оновилася й інша територія. Зазначимо, що до впорядкування підходили комплексно. Усе робили так, щоб потім не повертатися і не починати спочатку. Парк розділили між підприємствами, і кожне з них на своїй ділянці вкладало бруківку, облаштовувало освітлення, встановлювало лавочки. Привели до ладу й кафе-човен «Бригантина». Підприємець, якому воно належить, розщедрився навіть на бруківку біля нього. А напередодні Дня Незалежності засвітилася алея ліхтарів – арт-об'єкт, який приверне увагу туристів, адже подібного нема в жодному місті України. До її

Ігор Поліщук (у центрі) та спонсори реконструкції Василь Гордійчук (зліва) та Ігор Чорнуха.

створення долучилося більш як 10 підприємств. Вони профінансували виготовлення ліхтарів. Зараз там їх 12. Кожен із них неповторний.

Влада планує продовжити алею, встановити ще 12 ліхтарів. Неповдалі цього туристичного об'єкта з'явився ще один — зі світільниками у вигляді краплин дощу, які падають, а поряд на одній із алей висадили понад 50 кущів жасмину двох видів: один — більш пахучий, другий рясніше квітнати. Навесні він радуватиме своїм цвітом і неповторним ароматом лучан і гостей міста. Тепер у Луцьку буде найдовша жасминова алея, аналогів якій нема в Україні. Зго-

дом її викладуть бруківкою, встановлять освітлення, лавочки.

Благоустрою парку оцінили містяни. Вони зачастили туди сім'ями. Певну роль у цьому зіграло й оновлення завдяки грантовим коштом зоопарку.

— Парк — унікальне місце прояву соціальної активності бізнесу, — зазначив у розмові виконавчач повноважень луцького міського голови Григорій Пустовіт. — Підприємці долучаються коштами, щоб зробити місце відпочинку комфортним. Коли ми розпочинали роботи з благоустрою, не думали, що вони матимуть такий масштаб. Почали очищати канали, русло Стиру та його береги,

облаштувати відпочинкову зону біля нього. Потім завдяки ініціативі підприємця Романа Хорзова оновили відпочинковий комплекс «Ротонда», яка тривалий час була, по суті, руїною. Пропонували її багатьом, але «оживив» саме він. На взаємовигідних умовах зробив гарне місце відпочинку. А далі до благоустрою почали долучатися інші бізнесмени. Коли люди бачать, що влада намагається щось робити, приєднуються. Лучани помічають скільки в парку змін. Одна алея ліхтарів чого варта! Ми за пропозицією радника міського голови Ігоря Поліщука і депутата Сергія Були облаштували алею парасольок, встановили лавочки з гербом міста. Далі ініціативу підхопив підприємець Ігор Швець, зробив алею дощу, яка підсвічується. Чимало зусиль у благоустрої парку вклали «Волиньтабак», «Луцьк-автодор», «Луцьксантехмонтаж», житловий комплекс «Ярговиця», ТЗОВ «Забіяка», «Дмитрук», «Житлобуд-2» та багато інших. Якщо бізнес вкладає кошти, то й влада повинна. Купили мульчер, який подрібнює кущі. Завдяки цьому доочищено парк. Ним займається Ігор Поліщук. Є пропозиція обладнати таку собі спортивно-рекреаційну зону — місце для сучасних видів спорту. Хочемо розчистити русло Стиру, щоб став судноплавним, провести реконструкцію мостів і встановити нову сцену біля центрального входу. Спільними зусиллями влади, громади і бізнесу перетворимо парк на перлину.

Із настанням весни розпочнеться наступний етап реконструкції місця відпочинку. За словами Григорія Пустовіта, є багато цікавих ідей щодо його зовнішнього вигляду. Водночас розпочнеться і благоустрою парку імені 900-річчя Луцька, інших зелених куточків, зокрема скверика, що на проспекті Волі, де підприємці торгували квітами. Якщо вдасться втілити проект у життя, то в центрі міста з'явиться ще одна маленька зелена зона, яка радуватиме око і лучан, і гостей. ■

РЕКЛАМА

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ У СУГЛОБАХ ТА СПИНІ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрускіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболюючі таблетки? Всі спроби, які робилися раніше, безуспішні?

-ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця, який підкаже метод рішення при таких захворюваннях, як:

- Артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопозор, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю

ТЕЛЕФОНУЙТЕ на номер:

(044) 338 26 94,

(098) 845 66 83, (063) 010 46 37

Продам осипку, висівки, зерно.

Можлива доставка. Тел.: (0332) 70-85-72, 050-616-72-00.

СУДОВІ ОГОЛОШЕННЯ

У Луцький міськрайонний суд

Волинської області за адресою: м. Луцьк, вул. Шевченка, 39, каб. № 102 на 16 год. 11 грудня 2017 року викликається в якості відповідача Боярчук Світлана Василівна у справі за позовом Федака Ярослава Івановича до Боярчук Світлани Василівни, яка виступає у власних інтересах та в інтересах неповнолітньої Боярчук Ангеліни Ігорівни, про усунення перешкод у користуванні майном шляхом визнання осіб такими, що втратили право на користування житлом.

Відповідач має право подати свої докази чи заперечення проти позову або повідомити про них суд.

У разі неявки відповідача права буде розглядатися у його відсутності.

У Луцький міськрайонний суд Волинської області за адресою: м. Луцьк, вул. Шевченка, 39, каб. № 102 на 11 год. 8 грудня 2017 року викликається в якості відповідача Пирожкова Світлана Льодівівна у справі за позовом публічного акціонерного товариства акціонерний банк «Укргазбанк» до Пирожкова Максима Костянтиновича, Пирожкової Світлани Льодівівни про стягнення коштів.

Відповідачі мають право подати свої докази чи заперечення проти позову або повідомити про них суд.

У разі неявки відповідачів справа буде розглядатися у їхній відсутності.

■ Футбол

А Пеле і Марадона фотографуються з убивцею Путіним

Шансів, що Кремлю через напад на Україну заборонять проведення Мундіалю-2018, майже нема: у Москві відбулося жеребкування фінальної частини Чемпіонату світу з футболу, який наступного літа має відбутися в Росії

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Саме збірній країни-господаря турніру пощастило чи не найбільше. Потрапивши на правах організатора до першого кошика, росіяни одержали з другого в суперники по групі А міцний Уругвай (але ж не Іспанію, Англію чи Хорватію). А також чи не найслабші збірні з третього та четвертого кошиків — Єгипет і Саудівську Аравію. Проте, звісно, це ще аж ніяк не гарантує росіянам вихід в 1/8 (чого — невиходу — ми їм якраз щиро і бажаємо).

Натомість чи не найскладнішою є група D, у якій суперниками кривдників збірної України у кваліфікації — Хорватії та Ісландії — будуть Аргентина та Нігерія.

Матч-відкриття турніру (Росія — Саудівська Аравія) заплановано на 14 червня на московському стадіоні «Лужники». Тут відбудеться і фінал 15 липня.

Тим часом допінговий скандал навколо російських спортсменів стає дедалі гучнішим і бруднішим. Так, колишній глава Московської антидопінгової лабораторії та інформатор Всесвітнього антидопінгового агент-

ства (WADA) Григорій Родченков, який утік до США, заявив, що російська влада вимагала від нього... підмінити чисту допінг-пробу української біатлоністки Віти Семеренко на позитивну під час зимової Олімпіади в Сочі!

Тож участь Росії в зимовій Олімпіаді-2018 у південнокорейському Пхьончхані досі лишається під величезним питанням. Говорять або про повну дискваліфікацію російської збірної, або ж про участь у змаганнях лише окремих «чистих» спортсменів під нейтральним прапором. А за кілька місяців ця країна прийматиме Мундіаль?! До речі, кажуть, що вживали допінг не лише біатлоністи, а й гравці національної збірної Росії з футболу... ■

Що їм наші сльози?

ЧЕМПІОНАТ СВІТУ 2018

ГРУПА А	ГРУПА В	ГРУПА С	ГРУПА D
РОСІЯ	ПОРТУГАЛІЯ	ФРАНЦІЯ	АРГЕНТИНА
САУДІВСЬКА АРАВІЯ	ІСПАНІЯ	АВСТРАЛІЯ	ІСЛАНДІЯ
ЄГИПЕТ	МАРОККО	ПЕРУ	ХОРВАТІЯ
УРУГВАЙ	ІРАН	ДАНІЯ	НІГЕРІЯ
ГРУПА Е	ГРУПА F	ГРУПА G	ГРУПА H
БРАЗИЛІЯ	НІМЕЧЧИНА	БЕЛЬГІЯ	ПОЛЬЩА
ШВЕЙЦАРІЯ	МЕКСИКА	ПАНАМА	СЕНЕГАЛ
КОСТА-РИКА	ШВЕЦІЯ	ТУНІС	КОЛУМБІЯ
СЕРБІЯ	ПІВДЕННА КОРЕЯ	АНГЛІЯ	ЯПОНІЯ

■ Самородки із народу

ТАКИМИ ІГРАШКАМИ ГРАЛИСЯ ЩЕ ПРАБАБУСИ!

Локачанка Оксана Деревич виготовляє дерев'яні забавки, які дають фору сучасним із пластику

Закінчення. Початок на с. 12

Євгенія СОМОВА

Площа іграшки зазвичай невелика. Наній багато не намалюєш, — продовжує розповідь пані Оксана. — Тож треба, щоб усе зображене було лаконічне. Намагаюся підібрати орнамент і кольори, які б відповідали образу. Приміром, на цьому маленькому конику барви приглушені, а півник яскравіший.

І справді, дивлячись на когута, бачиш такого собі задержувача короля курника, а в пам'яті зринають рядки із віршика Богдана Стельмаха:

Півень-співень

Гребінь-скребінь

Носить гордо, мов корону,

Ходить боком, водить оком...

Майстриня робить усе, як каже, для себе. З кожним виробом зріднилася душею. Тож продавати шкода. Її роботи — як дерев'яні народні іграшки, так і різноманітні шкатулки, тарелі, великодні яйця-малюванки, настінні панно — можна побачити на виставках, у приватних колекціях в Україні й за кордоном, а також у близьких серцю людей. Їм роздаровує з радістю. До речі, петриківський розпис локачанки дещо відрізняється від звичного. Відтворюю-

Вироби майстрині є окрасою приватних колекцій.

ючи основу декоративного малюнка, майстриня передає власне сприйняття етнічної ідентичності мешканців Західної Волині. У ньому є кольори й орнаменти, не характерні для петриківки, і переважають елементи традиційного волинського візерунка. Розмальовуючи вироби, Оксана Іванівна використовує не лише фабричні, а й зроблені власноруч пензлики. Тонкі «вусики» в орнаментах магазинним не зробиш. Жартує, що домашні коти уже всі пострижені, а сусідські втікають, забачивши її.

Мою увагу привернуло на-

стінне панно в кабінеті майстрині. Як з'ясувалося, це теж виставкова робота Оксани Іванівни.

— Я сама придумую сюжети, а в петриківку вношу власні елементи, і вже малюнок виглядає інакше, — розповідає жінка. — Люблю поєднувати холодні й теплі кольори, що теж не характерно для цього розпису.

Поцікавилася, чи були у її родині художники. Ні, хист до мистецтва передався від покійного тата. Він хоч і не був живописцем, але малював гарно. Нерідко допомагав доньці справлятися з домашніми завданнями із образотвор-

«Петриківський розпис локачанки дещо відрізняється від звичного. Відтворюючи основу декоративного малюнка, майстриня передає власне сприйняття етнічної ідентичності мешканців Західної Волині.»

чого мистецтва. Показував, як правильно розмістити малюнок на аркуші, передати квіточку, щоб вийшла як жива, а вже у старших класах школи вона оформляла стінну газету. Педагоги пророкували Оксані майбутнє художника, радили йти у мистецький виш. Яке ж було їхнє здивування, коли дізналися, що вона вирішила вступати на українську філологію.

— А я злякалася математики, — пояснює свій вибір співрозмовниця. — У ті роки при вступі в художній виш потрібно було скласти екзамен із цього предмета. Я ж хоч і була майже медалісткою, не дуже її знала.

Свою любов до образотвор-

чого мистецтва і майстерність Оксана Іванівна нині передає гуртківцям Локачинського районного будинку школяра. Під її керівництвом вони малюють, ліплять, розписують різноманітні вироби. Буває, що, як то кажуть, із нічого роблять оригінальні речі, які не соромно подарувати друзям. Мою увагу, скажімо, привернули картини, написані олійними фарбами, різноманітні новорічні композиції. Особливо одна із них, виготовлена зі звичайних електричних лампочок.

— За браком коштів доводиться придумувати щось оригінальне на ходу, — коментує Оксана Іванівна. — Доклали трішки фантазії — і вийшла новорічна композиція, якої більше ніде не побачиш.

Педагог враховує запити і можливості кожного вихованця, намагається знайти підхід до дітей, щоб вони зуміли відкрити свої таланти. І тішитися, коли обирають мистецькі спеціальності. Дуже гордиться Іриною Романюк, яка вчиться у Києві на дизайнера. Та й доньки майстрині, які свого часу відвідували її гурток декоративного розпису, стали творчими особистостями. Старша Катруся закінчила Східноєвропейський університет за спеціальністю «Образотворче мистецтво». Зараз працює дизайнером у Луцьку, а молодша Аня — відомий в обласному центрі кравець-модельєр. Зрештою, навіть ті гуртківці, котрі не пішли по мистецькій лінії, недаремно ходили на заняття до Оксани Іванівни, бо одержали практичні вміння, що знадобляться в житті. ■

■ Самородки із народу

Колись у селах розписували печі квітами, як на цьому панно.

Тарелі майстрині у техніці петриківського розпису неодноразово демонструвались на виставках.

Великодні яйця-мальованки – справжнє рукотворне диво.

можна знайти хіба що у приватних колекціях чи музеях.

Оксана Іванівна розповідає, що ідея відродити мистецтво виготовлення дерев'яної забавки виникла у неї вже у зрілі роки, коли переїхала із Чернівців до Локачів доглядати хвору маму. Але спочатку був петриківський розпис. Вчилася його у Києві на заочних художніх курсах. Як творча натура цікавилася й іншими техніками народної творчості. Постійно щось вишуквала. Гортаючи народознавчу літературу, Оксана Іванівна (на той час вона вже мала звання «Майстер народної творчості») натрапила на

«Тепер народні іграшки перейшли у розряд сувенірів. Їх можна знайти хіба що у приватних колекціях чи музеях.»

матеріал про дерев'яну іграшку, якою бавилися наші предки, і загорілася ідеєю виготовити її. Вирізати самій не треба було, бо ж має чоловіка — майстра на всі руки. Щось виготовити з дерева для нього не проблема.

— У нас творчий тандем, — каже пані Оксана. — Усе робить Анатолій, за мною — лише ескізи і розфарбовування готових виробів. Нерідко залучаємо і брата чоловіка, бо він різьбяр, тож допомагає.

Виготовлення дерев'яної іграшки не такий собі механічний процес, як може здатися на перший погляд. Не вклавши душі, забавки, до якої б тягнулися дитячі руки, не зробиш. До того ж це потребує багато часу. А вже після того, як вирізана форма, її треба відшліфувати, заґрунтувати, дати висохнути — лише тоді можна приступати до оформлення, малювати орнамент.

Закінчення на с. 10

ТАКИМИ ІГРАШКАМИ ГРАЛИСЯ ЩЕ ПРАБАБУСИ!

Локачанка Оксана Деревич виготовляє дерев'яні забавки, які дають фору сучасним із пластику

Євгенія СОМОВА

Чим граються наші діти? Найчастіше — різноманітними пластмасовими цацьками. Дівчатка в захопленні від ляльки Барбі, а хлопчики — від Покемонів, Спайдерме-

нів, Шреків та інших мультяшних монстрів. Звісно, ці іграшки гарні, яскраві, але якісь холодні й чужі. А чим бавилися маленькі українці в давнину? Зробленими власноруч із соломи чи тканини ляльками, різноманітними глиняними свищиками, дерев'яними вітрячками, фуркалами, кониками... Такі забавки були не лише гарними, а й додавали здоров'я, бо ж змушували ру-

хатися. Нерідко до коників, пташок чи іншої звірини, вирізаної з дошок, приробляли коліщата і ручку. До того ж вони були безпечні для здоров'я, бо, як кажемо, виготовлені з екологічно чистої сировини. Відроджувати давні традиції народної дерев'яної іграшки взялася локачанка, керівник гуртка декоративного розпису й образотворчого мистецтва районного

Будинку школяра Оксана Деревич. Її диво-коники, качечки, півники милують око, а рука сама тягнеться до них. Хочеться взяти їх, відчутти тепло деревини, її структуру. — Ось такі забавки були популярними у повоєнні роки, — показує пані Оксана свої вироби. — Потім зникли, бо з'явилися дешевші пластмасові. І тепер народні іграшки перейшли у розряд сувенірів. Їх

ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ

«ВОЛИНЬ-НОВА» У 2018 РОЦІ

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС у Волинській області – 61136
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС у Рівненській області – 61615

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

- 1 місяць – 27 грн 97 коп.
- 3 місяці – 83 грн 91 коп.
- 6 місяців – 167 грн 82 коп.
- 12 місяців – 335 грн 64 коп.

Передплатний індекс РІЧНОЇ ПЕРЕДПЛАТИ НА ВОЛИНІ – 86772, НА РІВНЕНЩИНІ – 86771, вона є дешевшою – 320 грн 13 коп.

Передплатний індекс «ВОЛИНІ-НОВОЇ» для РЕШТИ УКРАЇНИ – 61136

Також на наступний рік ви можете передплатити «Волинь-нову» у комплекті із «Цікавою газетою на вихідні», з якою маєте можливість ознайомитись у відділеннях зв'язку та у своїй листонші. Передплатний індекс комплексу «Волинь-нова» плюс «Цікава газета на вихідні» для Волині – 60306, індекс для Рівненщини – 60313.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

- 1 місяць – 36 грн 04 коп.
- 3 місяці – 108 грн 12 коп.
- 6 місяців – 216 грн 24 коп.
- 12 місяців – 432 грн 48 коп.

Увага, річна передплата комплексу «Волинь-нова» плюс «Цікава газета на вихідні» – значно дешевша і становить 400 грн 48 коп. Його індекс для Волині – 60305, індекс для Рівненщини – 60314.

ЯК ВИПИСАТИ ТИЖНЕВИК

«ЦІКАВА ГАЗЕТА НА ВИХІДНІ»

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС для Волині – 60304, для Рівненщини – 60312, для решти України – 60307

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

- 1 місяць – 11 грн
- 3 місяці – 33 грн
- 6 місяців – 66 грн
- 12 місяців – 132 грн

*Ціни наведені без врахування послуг ПАТ «Укрпошта».